

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2021. gada 2. februārī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesību aktu tuvināšana – Direktīva 2003/6/EK – 14. panta 3. punkts – Regula (ES) Nr. 596/2014 – 30. panta 1. punkta b) apakšpunkts – Tirgus ļaunprātīga izmantošana – Administratīvi sodi ar krimināltiesisku raksturu – Nesadarbošanās ar kompetentajām iestādēm – Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. un 48. pants – Tiesības klusēt un neliecināt pret sevi

Lietā C-481/19

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Corte costituzionale* (Konstitucionālā tiesa, Itālija) iesniedza ar 2019. gada 6. marta lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2019. gada 21. jūnijā, tiesvedībā

DB

pret

Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob),

piedaloties –

Presidenza del Consiglio dei ministri,

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs *K. Lēnartss* [K. Lenaerts], priekšsēdētāja vietniece *R. Silva de Lapuerta* [*R. Silva de Lapuerta*], palātu priekšsēdētāji *Ž. K. Bonišo* [*J.-C. Bonichot*], *A. Arabadžijevs* [*A. Arabadjiev*], *J. Regans* [*E. Regan*], *M. Ilešičs* [*M. Ilešič*], *L. Bejs Larsens* [*L. Bay Larsen*], *A. Kumins* [*A. Kumin*] un *N. Vāls* [*N. Wahl*], tiesneši *T. fon Danvics* [*T. von Danwitz*], *M. Safjans* [*M. Safjan*] (referents), *F. Biltšens* [*F. Biltgen*], *K. Jirimēe* [*K. Jürimäe*], *I. Jarukaitis* [*I. Jarukaitis*] un *N. Jēskins* [*N. Jääskinen*],

ģenerālvokāts: *P. Pikamēe* [*P. Pikamäe*],

sekretārs: *R. Skjāno* [*R. Schiano*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2020. gada 13. jūlija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– DB vārdā – *R. Ristuccia* un *A. Saitta*, *avvocati*,

* Tiesvedības valoda – itāļu.

- Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *P. Gentili* un *P. G. Marrone*, *avvocati dello Stato*,
- Spānijas valdības vārdā – sākotnēji *A. Rubio González*, vēlāk – *L. Aguilera Ruiz*, pārstāvji,
- Eiropas Parlamenta vārdā – *L. Visaggio* un *C. Biz*, kā arī *L. Stefani*, pārstāvji,
- Eiropas Savienības Padomes vārdā – *M. Chavrier*, *E. Rebasti*, *I. Gurov* un *E. Sitbon*, pārstāvji,
- Eiropas Komisijas vārdā – *V. Di Bucci*, *P. Rossi*, *T. Scharf* un *P. J. O. Van Nuffel*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2020. gada 27. oktobra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 47. un 48. pantu, kā arī par Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2003/6/EK (2003. gada 28. janvāris) par iekšējās informācijas ļaunprātīgu izmantošanu un tirgus manipulācijām (tirgus ļaunprātīgu izmantošanu) (OV 2003, L 96, 16. lpp.) 14. panta 3. punkta un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 596/2014 (2014. gada 16. aprīlis) par tirgus ļaunprātīgu izmantošanu (tirgus ļaunprātīgas izmantošanas regula), ar ko atceļ Direktīvu 2003/6 un Komisijas Direktīvas 2003/124/EK, 2003/125/EK un 2004/72/EK (OV 2014, L 173, 1. lpp.), 30. panta 1. punkta b) apakšpunkta interpretāciju un spēkā esamību.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp DB un *Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (ConsoB)* (Sabiedrību un biržas uzraudzības valsts komisija, Itālija) par to sodu likumību, kas DB uzlikti par pārkāpumiem saistībā ar iekšējās informācijas ļaunprātīgu izmantošanu un nesadarbošanos *ConsoB* veiktās izmeklēšanas ietvaros.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 2003/6

- 3 Direktīvas 2003/6 37., 38. un 44. apsvērumi ir formulēti šādi:

“(37) Uzraudzības efektivitāte tiks garantēta, pateicoties vienotam iedarbīgu pilnvaru un darbības līdzekļu minimumam katras dalībvalsts kompetentās iestādes rīcībā. Arī tirgus dalībniekiem un visiem ekonomiskā procesa dalībniekiem savā līmenī jāveicina tirgus integritāte. [..]

(38) Lai nodrošinātu to, ka Kopienas regulējums attiecībā pret tirgus ļaunprātīgu izmantošanu ir pietiekami efektīvs, ir svarīgi, lai katrs saskaņā ar šo direktīvu noteiktu aizliegumu vai prasību pārkāpums tiktu tūlīt atklāts un sodīts. Šajā sakarā sankcijām jābūt pietiekami preventīvām un samērā ar pārkāpuma smagumam un gūtajai peļņai, un tās jāpiemēro konsekventi.

[..]

(44) Šī direktīva respektē pamattiesības un ievēro principus, kas jo īpaši atzīti [Hartā], jo īpaši tās 11. pantā, kā arī Eiropas Cilvēktiesību [un pamatbrīvību] [aizsardzības] konvencijas 10. pantā. [..]”

4 Šīs direktīvas 12. pantā ir noteikts:

“1. Kompetentajai iestādei piešķir visas uzraudzības un izmeklēšanas pilnvaras, kuras ir vajadzīgas tās uzdevumu izpildei. [..]

2. Neskarot 6. panta 7. punktu, šā panta 1. punktā minētās pilnvaras īsteno atbilstīgi valsts tiesību aktiem un tajās ietilpst vismaz tiesības,

a) piekļūt jebkuram dokumentam jebkādā formā un saņemt tā kopiju;

b) pieprasīt informāciju no visām attiecīgajām personām, ieskaitot arī tās, kuras secīgi iesaistās rīkojumu nodošanā vai attiecīgo darbību veikšanā, kā arī no to vadītājiem, un, vajadzības gadījumā, izsaukt kādu personu un uzklausīt;

[..].

3. Šis pants neskar valstu tiesību normas par dienesta noslēpumu.”

5 Saskaņā ar minētās direktīvas 14. pantu:

“1. Neskarot dalībvalstu tiesības uzlikt kriminālsankcijas, dalībvalstis atbilstoši saviem valsts tiesību aktiem gādā par to, lai varētu veikt attiecīgus administratīvus pasākumus vai piemērot administratīvas sankcijas pret personām, kas ir atbildīgas par to, ka pārkāpti noteikumi, kas pieņemti, īstenojot šo direktīvu. Dalībvalsts gādā par to, ka šie pasākumi ir efektīvi, samērā ar nodarījumu un preventīvi.

2. Saskaņā ar 17. panta 2. punktā paredzēto procedūru Komisija informācijai izveido 1. punktā minēto administratīvo pasākumu un sankciju sarakstu.

3. Dalībvalstis nosaka sankcijas, kas piemērojamas par nesadarbošanos 12. pantā paredzētajā izmeklēšanā un pārbaudēs.

[..]”

Regula Nr. 596/2014

6 Regulas Nr. 596/2014, ar ko no 2016. gada 3. jūlija tika atcelta un aizstāta Direktīva 2003/6, 62., 63., 66. un 77. apsvērumi ir formulēti šādi:

“(62) Uzraudzības efektivitāti nodrošina iedarbīgu instrumentu, pilnvaru un resursu kopums, kas ir katras dalībvalsts kompetentās iestādes rīcībā. Tādēļ šī regula jo īpaši nosaka minimālo uzraudzības un izmeklēšanas pilnvaru kopumu, kāds būtu jāpiešķir dalībvalstu kompetentajām iestādēm saskaņā ar valsts tiesību aktiem. [..]

(63) Arī tirgus uzņēmumiem un visiem ekonomikas dalībniekiem būtu jāveicina tirgus integritāte. [..]

[..]

(66) Lai gan šajā regulā ir precizētas minimālās pilnvaras, kādām vajadzētu būt kompetentajām iestādēm, minētās pilnvaras ir jāīsteno atbilstīgi pilnīgai valsts tiesību sistēmai, kas garantē pamattiesību ievērošanu, tostarp tiesību uz privātumu ievērošanu. [..]

[..]

(77) Šajā regulā ir ievērotas [H]artā atzītās pamattiesības un principi. Tādēļ regula būtu jāinterpretē un jāpiemēro saskaņā ar minētajām tiesībām un principiem. [..]”

7 Atbilstoši šīs regulas 14. pantam “Iekšējās informācijas izmantošanas tirdzniecībā un iekšējās informācijas nelikumīgas izpaušanas aizliegums”:

“Persona nevar:

- a) iesaistīties iekšējās informācijas izmantošanā tirdzniecībā vai tās mēģinājumā;
- b) ieteikt citai personai iesaistīties iekšējās informācijas izmantošanā tirdzniecībā vai mudināt citu personu iesaistīties iekšējās informācijas izmantošanā tirdzniecībā; vai
- c) nelikumīgi izpaust iekšējo informāciju.”

8 Minētās regulas 23. panta “Kompetento iestāžu pilnvaras” 2. un 3. punktā ir noteikts:

“2. Lai veiktu savus pienākumus saskaņā ar šo regulu, kompetentajām iestādēm saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir vismaz šādas uzraudzības un izmeklēšanas pilnvaras:

- a) piekļūt jebkādiem dokumentiem un datiem [jebkādā] formātā un saņemt vai izgatavot to kopiju;
- b) lūgt vai pieprasīt informāciju no jebkuras personas, arī no tām personām, kas ir secīgi iesaistītas rīkojumu nodošanā vai attiecīgo darbību veikšanā, kā arī no to augstākās vadības, un vajadzības gadījumā izsaukt un iztaujāt šādu personu, lai iegūtu informāciju;

[..].

3. Dalībvalstis nodrošina, ka ir ieviesti atbilstīgi pasākumi, lai kompetentajām iestādēm būtu visas uzraudzības un izmeklēšanas pilnvaras, kas vajadzīgas to pienākumu veikšanai.

[..]”

9 Šīs regulas 30. pantā “Administratīvi sodi un citi administratīvi pasākumi” ir noteikts:

“1. Neskarot kriminālsodus un neskarot kompetento iestāžu uzraudzības pilnvaras saskaņā ar 23. pantu, dalībvalstis saskaņā ar valsts tiesību aktiem paredz kompetentajām iestādēm pilnvaras piemērot atbilstīgus administratīvus sodus vai citus administratīvus pasākumus vismaz par šādiem pārkāpumiem:

- a) šīs regulas 14. un 15. panta [..] pārkāpumiem; un
- b) nesadarbošanos vai nepakļaušanos izmeklēšanai, inspekcijai, vai pieprasījumam, kā minēts 23. panta 2. punktā.

Dalībvalstis līdz 2016. gada 3. jūlijam var pieņemt lēmumu neparedzēt noteikumus par administratīvajiem sodiem kā minēts pirmajā daļā, ja par pārkāpumiem, kas minēti attiecīgās daļas a) vai b) apakšpunktā, to valsts tiesību aktos jau ir paredzēti kriminālsodi. Ja dalībvalstis pieņem šādu lēmumu, tās detalizēti paziņo Komisijai un [Eiropas Vērtspapīru un tirgus iestādei] (EVTI) attiecīgās daļas to krimināllikumā.

[..]

2. Dalībvalstis saskaņā ar valstu tiesību aktiem nodrošina, ka kompetentajām iestādēm ir pilnvaras par pārkāpumiem, kas minēti 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunktā, piemērot vismaz šādus administratīvus sodus un veikt vismaz šādus administratīvus pasākumus:

- a) rīkojumu, ar ko par pārkāpumu atbildīgajai personai prasa pārtraukt šādu rīcību un atturēties no šādas rīcības atkārtošanas;
- b) pārkāpuma dēļ nelikumīgi gūtās peļņas vai novērsto zaudējumu atmaksāšanu gadījumos, ciktāl tos iespējams noteikt;
- c) publisku brīdinājumu, kurā norādīta par pārkāpumu atbildīgā persona un pārkāpuma būtība;
- d) ieguldījumu brokeru sabiedrības atļaujas anulēšanu vai apturēšanu;
- e) pagaidu aizliegumu personai, kas veic pārvaldības pienākumus ieguldījumu brokeru sabiedrībā, vai jebkurai citai fiziskai personai, kas saukta pie atbildības, izpildīt pārvaldības funkcijas rīkojumus ieguldījumu brokeru sabiedrībās;
- f) šīs regulas 14. vai 15. panta atkārtotu pārkāpumu gadījumos pastāvīgu aizliegumu personai, kas veic pārvaldības pienākumus ieguldījumu brokeru sabiedrībā, vai jebkurai citai fiziskai personai, kas saukta pie atbildības, veikt pārvaldības funkcijas ieguldījumu brokeru sabiedrībās;
- g) pagaidu aizliegumu personai, kas veic pārvaldības pienākumus ieguldījumu brokeru sabiedrībā, vai citai fiziskai personai, kas saukta pie atbildības, veikt darījumus savā uzdevumā;
- h) ja var noteikt pārkāpuma dēļ gūto peļņu vai novērstos zaudējumus – maksimālos administratīvos naudas sodus vismaz trīskāršā šīs peļņas vai zaudējumu apmērā;
- i) fiziskajām personām maksimālais administratīvais naudas sods vismaz:
 - i) par 14. un 15. panta noteikumu pārkāpumiem – [..] 5 000 000 [euro], vai dalībvalstīs, kuru valūta nav euro, atbilstošu vērtību attiecīgās valūtā 2014. gada 2. jūlijā; [..]

[..].

Šajā punktā atsaucas uz kompetento iestādi neskar kompetentās iestādes iespējas veikt savas funkcijas jebkādos veidos, kā minēts 23. panta 1. punktā.

[..]

3. Dalībvalstis var noteikt, ka kompetentajām iestādēm ir sankciju noteikšanas pilnvaras papildus 2. punktā minētajām un var paredzēt augstākus sankciju līmeņus, nekā noteikts minētajā punktā.”

Itālijas tiesības

10 Itālijas Republika ir transponējusi Direktīvu 2003/6 ar 2005. gada 18. aprīļa *legge n. 62 – Disposizioni per l'adempimento di obblighi derivanti dall'appartenenza dell'Italia alle Comunità europee. Legge comunitaria 2004* (Likums Nr. 62 par noteikumiem pienākumu, kas izriet no Itālijas piederības Eiropas Kopienām, izpildei. 2004. gada Kapienu likums (2005. gada 27. aprīļa *GURI* Nr. 76 kārtējais pielikums) 9. pantu. Ar šo pantu tika ieviesti vairāki noteikumi 1998. gada 24. februāra *decreto legislativo n. 58 – Testo unico delle disposizioni in materia di intermediazione finanziaria, ai sensi degli articoli 8 e 21 della legge 6 febbraio 1996, n. 52* (Lēģislatīvais dekrēts Nr. 58, kas konsolidē noteikumus finanšu starpniecības jomā 1996. gada 6. februāra Likuma Nr. 52 8. un 21. panta izpratnē; turpmāk tekstā – “vienotais dokuments”), tostarp šī vienotā dokumenta 187.*bis* pants par administratīvo pārkāpumu saistībā ar iekšējās informācijas ļaunprātīgu izmantošanu un minētā konsolidētā teksta 187. *quindicies* pants par sodiem, kas piemērojami par nesadarbošanos *Consob* veiktās izmeklēšanas ietvaros.

11 Vienotā dokumenta 187.*bis* pants “Iekšējās informācijas ļaunprātīga izmantošana” redakcijā, kas bija spēkā pamatlīetas faktu rašanās dienā, bija izteikts šādi:

“1. Neskarot kriminālsodus, gadījumos, kad faktiskie apstākļi ir pārkāpums, ar administratīvu naudas sodu no divdesmit tūkstošiem euro līdz trijiem miljoniem euro soda ikvienu, kura rīcībā ir iekšējā informācija kā emitenta pārvaldes, pārvaldības vai pārraudzības struktūru loceklim vai kā emitenta kapitāla daļu turētājam, vai arī tāpēc, ka viņš veic darbu, strādā profesijā vai pilda dienesta, arī civildienesta, pienākumus vai amata pienākumus, un kurš:

- a) izmantojot minēto informāciju, tieši vai netieši, savā vārdā vai trešo personu vārdā iegādājas vai pārdod finanšu instrumentus vai veic ar tiem citas darbības;
- b) izpauž informāciju citām personām, un tas nenotiek, pildot darbu, strādājot profesijā vai pildot dienesta pienākumus vai amata pienākumus;
- c) iesaka citiem vai mudina citus uz šīs informācijas pamata veikt kādu no a) apakšpunktā minētajām darbībām.

2. 1. punktā noteikto sodu piemēro arī ikvienam, kura rīcībā ir iekšējā informācija saistībā ar noziedzīgu darbību sagatavošanu vai veikšanu un kurš tādejādi veic kādu no 1. punktā minētajām darbībām.

3. Šajā pantā “finanšu instrumenti” ir arī 1. panta 2. punktā minētie finanšu instrumenti, kuru vērtība ir atkarīga no 180. panta 1. punkta a) apakšpunktā minētā finanšu instrumenta.

4. 1. punktā paredzēto sodu piemēro arī ikvienam, kura rīcībā ir iekšējā informācija un kurš zināms vai, ievērojot parasto rūpību, varēdams zināt, ka tā ir iekšējā informācija, veic kādu no minētajā punktā aprakstītajām darbībām.

5. 1., 2. un 4. punktā paredzēto administratīvo naudas sodu apmēru palielina līdz tā summas trīskāršam apmēram vai līdz lielākai summai, kas desmit reizes pārsniedz pārkāpuma rezultātā iegūtos līdzekļus vai peļņu, ja, ņemot vērā pārkāpuma izdarītāja īpašības un iegūto līdzekļu vai peļņas apmēru, naudas sods nav pietiekams pat tad, ja tiek piemērota maksimālā summa.

6. Attiecībā uz gadījumiem, uz kuriem attiecas šis pants, mēģinājums tiek pielīdzināts patēriņam.”

- 12 Vienotā dokumenta 187.*quindecies* pantā “*Consob* uzraudzības darbības aizsardzība”, tā redakcijā, kas bija spēkā pamatlīetas faktu rašanās laikā, bija noteikts:

“1. Gadījumos, kuri nav paredzēti *Codice civile* [Civill kodekss] 2638. pantā, ikvienu, kas noteiktajā termiņā nepakļaujas *Consob* lūgumiem un kavē tās uzdevumu izpildi, soda ar administratīvu naudas sodu no desmit tūkstošiem euro līdz divsimt tūkstošiem euro.”

- 13 Šis 187.*quindecies* pants tika grozīts ar *decreto legislativo n. 129 del 2017* (2017. gada Leģislatīvais dekrēts Nr. 129). Pašlaik spēkā esošajā redakcijā minētais 187.*quindecies* pants “*Banca d’Italia* [Itālijas Bankas] un *Consob* uzraudzības darbības aizsardzība” ir formulēts šādi:

“1. Ārpus gadījumiem, kuri paredzēti Civill kodeksa 2638. pantā, saskaņā ar šo pantu soda ikvienu, kas noteiktajā termiņā nepakļaujas Itālijas Bankas un *Consob* lūgumiem, nesadarbojas ar šīm iestādēm to uzraudzības uzdevumu izpildē vai šo izpildi kavē.

1bis. Ja pārkāpumu ir izdarījusi fiziska persona, to soda ar administratīvu naudas sodu no 10 tūkstošiem euro līdz 5 miljoniem euro.

[..]”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 14 Ar 2012. gada 2. maija lēmumu *Consob*, pamatojoties uz vienotā dokumenta 187.*bis* pantu, uzlika DB divus naudas sodus attiecīgi 200 000 euro un 100 000 euro apmērā par administratīvo pārkāpumu saistībā ar iekšējās informācijas ļaunprātīgu izmantošanu, kas izdarīts laikā no 2009. gada 19. līdz 26. februārim un kuram ir divas daļas, proti, iekšējās informācijas ļaunprātīga izmantošana un prettiesiska iekšējās informācijas izpaušana.
- 15 Tā piemēroja DB arī naudas sodu 50 000 euro apmērā par administratīvo pārkāpumu, kas minēts vienotā dokumenta 187.*quindecies* pantā, par to, ka DB, pēc tam, kad viņš bija vairākkārt lūdzis atlikt uzklaušanās dienu, uz kuru bija aicināts kā par faktiem informēta persona, atteicās atbildēt uz viņam uzdotajiem jautājumiem tad, kad viņš bija ieradies uz šo uzklaušanos.
- 16 Turklāt *Consob* piemēroja papildu sodu par īslaicīgu labas reputācijas zaudēšanu, kas minēts vienotā dokumenta 187.*quater* panta 1. punktā, uz 18 mēnešiem un izdeva rīkojumu par konfiskāciju atbilstoši peļņai vai tās iegūšanai izmantotajiem līdzekļiem saskaņā ar vienotā dokumenta 187.*sexies* pantu.
- 17 DB par šiem sodiem iesniedza apelācijas sūdzību *Corte d’appello di Roma* (Romās apelācijas tiesa, Itālija), kas to noraidīja. DB par šīs tiesas nolēmumu iesniedza kasācijas sūdzību *Corte suprema di cassazione* (Augstākā kasācijas tiesa, Itālija). Ar 2018. gada 16. februāra rīkojumu šī tiesa uzdeva *Corte costituzionale* (Konstitucionālā tiesa, Itālija) divus jautājumus par atbilstību Konstitūcijai, no kuriem tikai pirmajam ir nozīme šī lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kontekstā.
- 18 Šis jautājums attiecas uz vienotā dokumenta 187.*quindecies* pantu, ciktāl ar šo normu paredz sodu par nepakļaušanos *Consob* lūgumiem noteiktajā termiņā vai par tās uzraudzības uzdevumu izpildes kavēšanu, tostarp attiecībā pret personu, kurai *Consob*, pildot savus uzdevumus, pārmet iekšējās informācijas ļaunprātīgu izmantošanu.
- 19 Lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu *Corte costituzionale* (Konstitucionālā tiesa) norāda, ka jautājums par vienotā dokumenta 187.*quindecies* panta konstitucionalitāti ir uzdots saistībā ar vairākām tiesībām un principiem, no kuriem vieni izriet no valsts tiesībām, proti, Itālijas Konstitūcijā paredzētajām tiesībām uz aizstāvību un pušu vienlīdzības principu tiesvedībā, un citi – no starptautiskajām tiesībām un Savienības tiesībām.

- 20 Šī tiesa uzskata, ka tiesības klusēt un neliecināt pret sevi (turpmāk tekstā – “tiesības klusēt”), kas ir pamatotas ar norādītajām konstitucionālajām, Savienības un starptautisko tiesību normām, nevar attaisnot ne attiecīgās personas atteikšanos ierasties uz *ConsoB* noteikto uzklaušīšanu, ne arī minētās personas kavēšanos ierasties uz šo uzklaušīšanu, ja tiek garantētas tās tiesības neatbildēt uz jautājumiem, kas tai ir uzdoti šīs uzklaušīšanas laikā. Šajā gadījumā šāda garantija neesot bijusi.
- 21 Iesniedzējtiesa uzskata, ka, pirmkārt, ir jāņem vērā risks, ka pienākuma sadarboties ar kompetento iestādi rezultātā iespējams tāda administratīva pārkāpuma izdarītājs, par kuru var tikt piemērots sods ar krimināltiesisku raksturu, faktiski varētu palīdzēt viņam izvairīties no apsūdzību krimināllietā. Šajā ziņā šī tiesa uzsver, ka Itālijas tiesībās iekšējās informācijas ļaunprātīga izmantošana, kurā tiek vainots DB, ir gan administratīvs pārkāpums, gan noziedzīgs nodarījums un ka tiesvedības, kas attiecas uz abiem, var uzsākt un tās var noritēt paralēli, ciktāl tas ir saderīgi ar Hartas 50. pantā noteikto *ne bis in idem* principu (spriedums, 2018. gada 20. marts, *Garlsson Real Estate u.c.*, C-537/16, EU:C:2018:193, 42.–63. punkts).
- 22 Otrkārt, iesniedzējtiesa atgādina, ka saskaņā ar Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru tiesības klusēt, kas izriet no 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – “ECPAK”) 6. panta, ir pārkāptas, ja personas tiek sodītas saskaņā ar valsts tiesībām par to, ka tās nav atbildējušas uz administratīvo iestāžu jautājumiem procedūrās par tādu administratīvo pārkāpumu konstatēšanu, par kuriem var tikt piemēroti sodi ar krimināltiesisku raksturu (ECT, 2001. gada 3. maijs, J.B. pret Šveici, CE:ECHR:2001:0503JUD003182796, 63.–71. punkts; 2005. gada 4. oktobris, *Shannon* pret Apvienoto Karalisti, CE:ECHR:2005:1004JUD000656303, 38.–41. punkts, un 2012. gada 5. aprīlis, *Chambaz* pret Šveici, CE:ECHR:2012:0405JUD001166304, 50.–58. punkts).
- 23 Iesniedzējtiesa uzskata, ka, tā kā vienotā dokumenta 187.*quindecies* pants Itālijas tiesību sistēmā tika ieviests, izpildot īpašu pienākumu, kas noteikts Direktīvas 2003/6 14. panta 3. punktā, un tā kā šobrīd ar to tiek īstenots Regulas Nr. 596/2014 30. panta 1. punkta b) apakšpunkts, minētā 187.*quindecies* panta iespējamā atzišana par nekonstitucionālu varētu būt pretrunā Savienības tiesībām, ja šīs atvasinātās tiesību normas būtu jāsaprot kā tādas, ar kurām dalībvalstīm tiek uzlikts pienākums sodīt personu, kas tiek turēta aizdomās par iekšējās informācijas ļaunprātīgu izmantošanu un klusē kompetento iestāžu organizētas uzklaušīšanas laikā. Tomēr ir apšaubāms, vai šādi interpretētie noteikumi ir saderīgi ar Hartas 47. un 48. pantu, kas, šķiet, arī atzīst tiesības klusēt tādās pašās robežās kā ECPAK 6. pants un Itālijas Konstitūcija.
- 24 Iesniedzējtiesa arī norāda, ka ar Tiesas judikatūru, saskaņā ar kuru personai, uz kuru attiecas izmeklēšana Savienības konkurences tiesību normu pārkāpuma procedūrā, ir pienākums atbildēt uz jautājumiem, kas attiecas tikai uz faktiskajiem apstākļiem, tomēr tiek būtiski ierobežots attiecīgās personas tiesību ar saviem paziņojumiem, pat netieši, neliecināt pret sevi, apjoms.
- 25 Šī judikatūra – kas izstrādāta attiecībā uz juridiskām, nevis fiziskām personām un lielā mērā pirms Hartas pieņemšanas, – šķiet grūti savietojama ar administratīvo sodu, kas paredzēti Itālijas tiesību sistēmā iekšējās informācijas ļaunprātīgas izmantošanas jomā, krimināltiesisko raksturu, ko Tiesa ir atzinusi 2018. gada 20. marta spriedumā lietā *Di Puma* un *Zecca* (C-596/16 un C-597/16, EU:C:2018:192).
- 26 Tā kā Tiesa un Savienības likumdevējs līdz šim nav skatījuši jautājumu par to, vai ar Hartas 47. un 48. pantu, ņemot vērā Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru attiecībā uz ECPAK 6. pantu, ir noteikts pienākums ievērot tiesības klusēt administratīvajos procesos, kuru iznākumā var piemērot sodus ar krimināltiesisku raksturu, iesniedzējtiesa, pirms tā izsakās par tai uzdoto jautājumu par atbilstību Konstitūcijai, uzskata par nepieciešamu vērsties Tiesā, lai tā interpretētu un vajadzības gadījumā novērtētu spēkā esamību, ņemot vērā Hartas 47. un 48. pantu, Direktīvas 2003/6 14. panta 3. punktam, kā arī Regulas Nr. 596/2014 30. panta 1. punkta b) apakšpunktam.

27 Šādos apstākļos *Corte costituzionale* (Konstitucionālā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

- “1) Vai Direktīvas 2003/6, kas joprojām piemērojama *ratione temporis*, 14. panta 3. punkts un Regulas Nr. 596/2014 30. panta 1. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tie ļauj dalībvalstij nesodīt personu, kura atsakās atbildēt uz kompetentās iestādes jautājumiem, no kuriem var izrietēt šīs personas atbildība par pārkāpumu, par kuru tiek piemēroti “sodoša” rakstura administratīvie sodi?”
- 2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša, vai Direktīvas 2003/6, kas joprojām piemērojama *ratione temporis*, 14. panta 3. punkts un Regulas Nr. 596/2014 30. panta 1. punkta b) apakšpunkts ir saderīgi ar [Hartas] 47. un 48. pantu, arī ievērojot Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru saistībā ar ECPAK 6. pantu un dalībvalstīm kopīgās konstitucionālās tradīcijas, ciktāl tie liek sodīt arī personu, kas atsakās atbildēt uz kompetentās iestādes jautājumiem, no kuriem varētu izrietēt šīs personas atbildība par pārkāpumu, par kuru tiek piemēroti “sodoša” rakstura administratīvie sodi?”

Par prejudiciālo jautājumu pieņemamību

- 28 Rakstveida apsvērumos Eiropas Savienības Padome šaubās par to, vai, lai pieņemtu nolēmumu pamatlietā, ir nozīme Regulai Nr. 596/2014, kura, ņemot vērā tās spēkā stāšanās datumu, nav piemērojama pamatlīetas faktiem.
- 29 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru uz jautājumiem par Savienības tiesību interpretāciju, kurus valsts tiesa ir uzdevusi pašas noteiktajos tiesiskā regulējuma un faktisko apstākļu ietvaros un kuru precizitāte Tiesai nav jāpārbauda, attiecas atbilstības pieņēmums. Tiesa var atteikties lemt par valsts tiesas iesniegtu lūgumu tikai tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai vai to spēkā esamības pārbaudei nav nekāda sakara ar pamatlīetas faktisko situāciju vai tās priekšmetu, vai arī, ja izvirzītā problēma ir hipotētiska vai Tiesai nav zināmi faktiskie un tiesiskie apstākļi, kas nepieciešami, lai sniegtu noderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem, kā arī saprastu iemeslus, kuru dēļ valsts tiesa uzskata, ka tai ir vajadzīgas atbildes uz šiem jautājumiem tajā izskatāmā strīda izšķiršanai (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2009. gada 19. novembris, *Filipiak*, C-314/08, EU:C:2009:719, 40.–42. punkts, un 2019. gada 12. decembris, *Slovenské elektrárne*, C-376/18, EU:C:2019:1068, 24. punkts).
- 30 Šajā gadījumā *Corte costituzionale* (Konstitucionālā tiesa) uzskata, ka tai ir jālemj par vienotā dokumenta 187.*quindecies* panta atbilstību Konstitūcijai ne tikai tā redakcijā, kas bija spēkā pamatlīetas faktu rašanās laikā un ar kuru tika transponēts Direktīvas 2003/6 14. panta 3. punkts, bet arī tā pašreiz spēkā esošajā redakcijā, ar kuru ir ieviests Regulas Nr. 596/2014 30. panta 1. punkta b) apakšpunkts. Šajā ziņā tā norāda uz saskaņotību un nepārtrauktības attiecībām starp Direktīvas 2003/6 noteikumiem un Regulas Nr. 596/2014 normām, kas pamato visu analogo noteikumu, kuri veido šīs direktīvas 14. panta 3. punktu un šīs regulas 30. panta 1. punkta b) apakšpunktu, pārbaudi.
- 31 Turklāt, kā izriet no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem, paziņojums, ka vienotā dokumenta 187.*quindecies* pants neatbilst Konstitūcijai, ietekmētu arī šobrīd spēkā esošo šī panta redakciju, ar kuru ir ieviests Regulas Nr. 596/2014 30. panta 1. punkta b) apakšpunkts.
- 32 Šajā kontekstā nav acīmredzams, ka lūgtajai šīs pēdējās normas interpretācijai nav nekāda sakara ar pamatlīetas faktisko situāciju vai tās priekšmetu.
- 33 Līdz ar to uzdotie jautājumi ir jāatzīst par pieņemamiem.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

- 34 Ar jautājumiem, kuri ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīvas 2003/6 14. panta 3. punkts un Regulas Nr. 596/2014 30. panta 1. punkta b) apakšpunkts, lasot tos kopsakarā ar Hartas 47. un 48. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tie ļauj dalībvalstīm nesodīt fizisku personu, kura izmeklēšanā, ko attiecībā uz šo personu saskaņā ar šo direktīvu vai šo regulu veic kompetentā iestāde, atsakās sniegt šai iestādei atbildes, no kurām varētu izrietēt šīs personas atbildība par pārkāpumu, par kuru piemērojami administratīvie sodi ar krimināltiesisku raksturu.
- 35 Šajā ziņā vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar Hartas 51. panta 1. punktu tās normas attiecas uz Eiropas Savienības iestādēm, kā arī uz dalībvalstīm, kad tās īsteno Savienības tiesības.
- 36 Turklāt, lai gan uzdotie jautājumi attiecas uz Hartas 47. un 48. pantu, kuros tostarp ir nostiprinātas tiesības uz taisnīgu lietas izskatīšanu un nevainīguma prezumpciju, lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas arī uz ECPAK 6. pantā garantētajām tiesībām. Lai gan šī konvencija, kamēr Savienība nav tai pievienojusies, nav Savienības tiesību sistēmā formāli integrēts juridisks instruments, tomēr ir jāatgādina, kā tas ir apstiprināts LES 6. panta 3. punktā, ka ECPAK atzītās pamattiesības ir Savienības tiesību sastāvdaļa vispārējo principu veidolā. Turklāt Hartas 52. panta 3. punkta, kurā ir noteikts, ka Hartā ietvertajām tiesībām, kas atbilst ECPAK garantētajām tiesībām, ir tāda pati nozīme un apjoms, kāds tām noteikts minētajā konvencijā, mērķis ir nodrošināt šo attiecīgo tiesību nepieciešamo saskaņotību, nekaitējot Savienības tiesību un Tiesas autonomijai (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 20. marts, *Garlsson Real Estate* u.c., C-537/16, EU:C:2018:193, 24. un 25. punkts).
- 37 Saskaņā ar skaidrojumiem attiecībā uz Pamattiesību hartu (OV 2007, C 303, 17. lpp.) Hartas 47. panta otrā daļa atbilst ECPAK 6. panta 1. punktam un Hartas 48. pants ir “tāds pats” kā ECPAK 6. panta 2. un 3. punkts. Tādējādi, interpretējot Hartas 47. panta otrajā daļā un 48. pantā garantētās tiesības, Tiesai kā minimālais aizsardzības limenis ir jāņem vērā atbilstošās tiesības, kas garantētas ECPAK 6. pantā un kā tās ir interpretējusi Eiropas Cilvēktiesību tiesa (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2019. gada 21. maijs, Komisija/Ungārija (Lauksaimniecības zemes lietojuma tiesības), C-235/17, EU:C:2019:432, 72. punkts; 2020. gada 6. oktobris, *La Quadrature du Net* u.c., C-511/18, C-512/18 un C-520/18, EU:C:2020:791, 124. punkts, kā arī 2020. gada 17. decembris, *Centraal Israëlitisch Consistorie van België* u.c., C-336/19, EU:C:2020:1031, 56. punkts).
- 38 Šajā ziņā Eiropas Cilvēktiesību tiesa ir norādījusi, ka, lai gan ECPAK 6. pantā nav skaidri minētas tiesības klusēt, tās ir uzskatāmas par vispārātzītu starptautisku normu, kas ir lietas taisnīgas izskatīšanas jēdziena centrā. Aizsargājot apsūdzēto no varas iestāžu ļaunprātīgas piespiešanas, šīs tiesības palīdz novērst tiesas kļūdas un nodrošināt minētajā 6. pantā paredzēto rezultātu (šajā nozīmē skat. ECT, 1996. gada 8. februāris, *John Murray* pret Apvienoto Karalisti (CE:ECHR:1996:0208JUD001873191, 45. punkts).
- 39 Tā kā tiesību klusēt aizsardzība ir paredzēta, lai nodrošinātu to, ka apsūdzības argumentācija krimināllietā tiek pamatota, iztiekot bez pierādījumiem, kas no apsūdzētā iegūti pretēji viņa gribai – ar piespiešanu vai ietekmēšanu (šajā nozīmē skat. ECT, 1996. gada 17. decembris, *Saunders* pret Apvienoto Karalisti, CE:ECHR:1996:1217JUD001918791, 68. punkts), šīs tiesības tiek pārkāptas tostarp tāda aizdomās turētā situācijā, kurš, saņēmis draudus par sodu, ja neliecinās, vai nu liecina, vai tiek sodīts par atteikšanos liecināt (šajā nozīmē skat. ECT, 2016. gada 13. septembris, *Ibrahim* un citi pret Apvienoto Karalisti, CE:ECHR:2016:0913JUD005054108, 267. punkts).
- 40 Tiesības klusēt nevar saprātīgi sašaurināt tikai līdz pārkāpuma atzīšanai vai piezīmēm, kas tieši apsūdz uzklusāmo personu, bet tās ietver arī informāciju par faktiem, kas vēlāk var tikt izmantota apsūdzības pamatojumam un tādējādi var ietekmēt notiesājošo spriedumu vai šai personai piemērojamo sodu (šajā

nozīmē skat. ECT, 1996. gada 17. decembris, *Saunders* pret Apvienoto Karalisti, CE:ECHR:1996:1217JUD001918791, 71. punkts, un 2015. gada 19. marts, *Corbet* un citi pret Franciju, CE:ECHR:2015:0319JUD000749411, 34. punkts).

- 41 Tomēr tiesības klusēt nevar attaisnot nesadarbošanos ar kompetentajām iestādēm, piemēram, atteikšanos ierasties uz šo iestāžu organizētu uzklaušīšanu vai novilcināšanas taktiku ar nolūku atlikt tās norisi.
- 42 Attiecībā uz nosacījumiem, ar kādiem šīs tiesības ir jāievēro arī procesos, kas saistīti ar administratīvo pārkāpumu konstatēšanu, ir jāuzsver, ka šīs pašas tiesības ir piemērojamas procesos, kuru rezultātā var tikt piemēroti administratīvi sodi ar krimināltiesisku raksturu. Lai novērtētu šāda rakstura esamību, ir svarīgi trīs kritēriji. Pirmais kritērijs ir attiecīgā pārkāpuma juridiskā kvalifikācija valsts tiesībās, otrs ir pats pārkāpuma veids un trešais ir saistīts ar soda, ko attiecīgajai personai varētu piespriest, smaguma pakāpi (spriedums, 2018. gada 20. marts, *Garlsson Real Estate* u.c., C-537/16, EU:C:2018:193, 28. punkts).
- 43 Lai gan iesniedzējtiesai, ņemot vērā šos kritērijus, ir jānovērtē, vai pamatlietā aplūkotajiem administratīvajiem sodiem ir krimināltiesisks raksturs, šī tiesa tomēr pamatoti atgādina, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru dažiem administratīvajiem sodiem, ko ir piemērojusi *Consob*, šķiet, ir represīvs mērķis un tie ir tik bargi, ka tiem var būt krimināltiesisks raksturs (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2018. gada 20. marts, *Di Puma* un *Zecca*, C-596/16 un C-597/16, EU:C:2018:192, 38. punkts, kā arī 2018. gada 20. marts, *Garlsson Real Estate* u.c., C-537/16, EU:C:2018:193, 34. un 35. punkts). Eiropas Cilvēktiesību tiesa būtībā ir izdarījusi tādu pašu secinājumu (ECT, 2014. gada 4. marts, *Grande Stevens* u.c. pret Itāliju, CE:ECHR:2014:0304JUD001864010, 101. punkts).
- 44 Turklāt, pat pieņemot, ka šajā gadījumā sodi, ko uzraudzības iestāde pamatlietā ir piemērojusi DB, nebūtu krimināltiesiska rakstura, nepieciešamība ievērot tiesības klusēt tās veiktajā izmeklēšanas procesā varētu izrietēt arī no iesniedzējtiesas norādītā apstākļa, ka saskaņā ar valsts tiesību aktiem šajā procesā iegūtie pierādījumi var tikt izmantoti pret šo pašu personu uzsāktā kriminālprocesā, lai konstatētu noziedzīga nodarījuma izdarīšanu.
- 45 Ņemot vērā šī sprieduma 35.–44. punktā izklāstīto, ir jākonstatē, ka viena no garantijām, kuras izriet no Hartas 47. panta otrās daļas un 48. panta un kuras ir jāievēro gan Savienības iestādēm, gan dalībvalstīm, kad tās īsteno Savienības tiesības, ir tostarp fiziskas personas, kura tiek “apsūdzēta” otrās no šīm tiesību normām izpratnē, tiesības klusēt. Šīs tiesības tostarp nepieļauj, ka šādai personai tiek piemērots sods par tās atteikšanos sniegt kompetentajai iestādei saskaņā ar Direktīvu 2003/6 vai Regulu Nr. 596/2014 atbildes, no kurām varētu izrietēt tās atbildība par pārkāpumu, par kuru var piemērot administratīvu sodu ar krimināltiesisku raksturu, vai tās kriminālatbildība.
- 46 Šo analīzi neapšaubā Tiesas judikatūra attiecībā uz Savienības tiesību normām konkurences jomā, no kuras būtībā izriet, ka procedūrā, kuras mērķis ir konstatēt šo normu pārkāpumu, attiecīgais uzņēmums var būt spiests sniegt visu nepieciešamo informāciju par faktiem, kas tam var būt zināmi, un vajadzības gadījumā iesniegt ar to saistītos dokumentus, kas ir tā rīcībā, pat ja tie var tikt izmantoti tostarp pret viņu, lai pierādītu pret konkurenci vērstu rīcību (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1989. gada 18. oktobris, *Orkem*/Komisija, 374/87, EU:C:1989:387, 34. punkts; 2006. gada 29. jūnijs, Komisija/*SGL Carbon*, C-301/04 P, EU:C:2006:432, 41. punkts, un 2007. gada 25. janvāris, *Dalmine*/Komisija, C-407/04 P, EU:C:2007:53, 34. punkts).
- 47 Pirmkārt, Tiesa šajā kontekstā ir arī nospriedusi, ka šim uzņēmumam nevar uzlikt pienākumu sniegt atbildes, ar kurām tam būtu jāatzīst šāda pārkāpuma esamība (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1989. gada 18. oktobris, *Orkem*/Komisija, 374/87, EU:C:1989:387, 35. punkts, un 2006. gada 29. jūnijs, Komisija/*SGL Carbon*, C-301/04 P, EU:C:2006:432, 42. punkts).

- 48 Otrkārt, kā norāda pati iesniedzējtiesa, šī sprieduma divos iepriekšējos punktos atgādinātā judikatūra attiecas uz procedūrām, kuru rezultātā var tikt piemēroti sodi uzņēmumiem un uzņēmumu apvienībām. To nevar piemērot pēc analogijas, nosakot tiesību klusēt apjomu fiziskām personām, pret kurām tāpat kā pret DB noris procedūra par pārkāpumu saistībā ar iekšējās informācijas ļaunprātīgu izmantošanu.
- 49 Ņemot vērā iesniedzējtiesas paustās šaubas par Direktīvas 2003/6 14. panta 3. punkta un Regulas Nr. 596/2014 30. panta 1. punkta b) apakšpunkta spēkā esamību, ievērojot Hartas 47. panta otrajā daļā un 48. pantā paredzētās tiesības klusēt, vēl ir jāpārbauda, vai šīs Savienības atvasināto tiesību normas var interpretēt tādā veidā, kas ir saderīgs ar šīm tiesībām klusēt, jo tās neuzliek pienākumu sodīt fizisku personu par atteikšanos sniegt kompetentajai iestādei saskaņā ar šo direktīvu vai šo regulu atbildes, no kurām varētu izrietēt tās atbildība par pārkāpumu, par kuru var piemērot administratīvu sodu ar krimināltiesisku raksturu, vai tās kriminālatbildība.
- 50 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar vispārējo interpretācijas principu Savienības atvasināto tiesību norma, ciktāl iespējams, ir jāinterpretē tā, lai netiktu ietekmēta tās spēkā esamība, un atbilstoši visām primārajām tiesībām kopumā, tostarp saskaņā ar Hartas noteikumiem. Tādējādi, ja Savienības atvasināto tiesību normu var interpretēt dažādi, priekšroka ir dodama tādai interpretācijai, kas to padara atbilstošu primārajām tiesībām, nevis tādai, kura noved pie secinājuma, ka tiesību norma ar to nav saderīga (spriedums, 2019. gada 14. maijs, M u.c. (Bēgļa statusa atcelšana), C-391/16, C-77/17 un C-78/17, EU:C:2019:403, 77. punkts). Turklāt gan Direktīvas 2003/6 44. apsvērumā, gan Regulas Nr. 596/2014 77. apsvērumā ir uzsvērts, ka šajos abos aktos ir ievērotas Hartā nostiprinātās pamattiesības un principi.
- 51 Vispirms, runājot par Direktīvas 2003/6 14. panta 3. punktu, tajā ir noteikts, ka dalībvalstīm ir jānosaka sodi, kas piemērojami nesadarbošanās gadījumā, veicot izmeklēšanu, uz kuru attiecas šīs direktīvas 12. pants. Šajā pēdējā pantā ir precizēts, ka šajā ziņā kompetentajai iestādei ir jābūt iespējai pieprasīt informāciju no visām personām un vajadzības gadījumā uzaicināt un uzklaut personu.
- 52 Lai gan šo abu tiesību normu formulējums skaidri neizslēdz, ka dalībvalstu pienākums noteikt šādā gadījumā piemērojamos sodus attiecas arī uz gadījumu, kad persona, kas šādi uzklautā, atsakās sniegt minētajai iestādei atbildes, no kurām varētu izrietēt šīs personas atbildība par pārkāpumu, par kuru var piemērot administratīvus sodus ar krimināltiesisku raksturu, vai tās kriminālatbildība, Direktīvas 2003/6 14. panta 3. punkta formulējumā nekas neliedz arī interpretēt šo normu tādējādi, ka šāds pienākums šādā gadījumā nav piemērojams.
- 53 Turpinājumā, runājot par Regulas Nr. 596/2014 30. panta 1. punkta b) apakšpunktu, šajā tiesību normā ir noteikts pienākums piemērot administratīvus sodus par nesadarbošanos vai nepakļaušanos izmeklēšanai, inspekcijai vai pieprasījumam, kā minēts šīs regulas 23. panta 2. punktā, kura b) apakšpunktā ir precizēts, ka tas ietver personas iztaujāšanu, lai iegūtu informāciju.
- 54 Tomēr jānorāda, ka, lai gan Regulas Nr. 596/2014 30. panta 1. punktā dalībvalstīm ir prasīts, lai tās rīkotos tā, lai kompetentajām iestādēm būtu pilnvaras noteikt atbilstošus sodus un citus pasākumus, it īpaši šīs tiesību normas b) apakšpunktā minētajos gadījumos, tajā šīm dalībvalstīm nav noteikts pienākums paredzēt šādu sodu vai pasākumu piemērošanu fiziskām personām, kuras izmeklēšanas ietvaros par pārkāpumu, par kuru var piemērot administratīvus sodus ar krimināltiesisku raksturu, atsakās sniegt kompetentajai iestādei atbildes, no kurām varētu izrietēt to atbildība par šādu pārkāpumu vai to kriminālatbildība.
- 55 No tā izriet, ka gan Direktīvas 2003/6 14. panta 3. punkts, gan Regulas Nr. 596/2014 30. panta 1. punkta b) apakšpunkts ir interpretējami atbilstoši Hartas 47. un 48. pantam, un saskaņā ar šo interpretāciju tajos nav prasīts, lai fiziska persona tiktu sodīta par viņas atteikšanos sniegt kompetentajai iestādei atbildes, no kurām varētu izrietēt viņas atbildība par pārkāpumu, par kuru var piemērot administratīvus sodus ar krimināltiesisku raksturu, vai viņas kriminālatbildība.

- 56 Šādi interpretētas, šīs Savienības atvasināto tiesību normas nevar ietekmēt to spēkā esamību, ņemot vērā Hartas 47. un 48. pantu, jo tajās nav skaidri izslēgta soda piemērošana par šādu atteikšanos.
- 57 Visbeidzot, šajā kontekstā ir jāpatur prātā, ka dalībvalstīm ir jāizmanto rīcības brīvība, ko tām piešķir Savienības atvasināto tiesību norma, ievērojot pamattiesības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 13. marts, E., C-635/17, EU:C:2019:192, 53. un 54. punkts). Tātad, īstenojot no Direktīvas 2003/6 vai Regulas Nr. 596/2014 izrietošos pienākumus, tām ir jānodrošina, kā tas ir uzsvērts šī sprieduma 45. punktā, ka saskaņā ar Hartas 47. un 48. pantā garantētajām tiesībām klusēt kompetentā iestāde nevar sodīt fizisku personu par viņas atteikšanos sniegt šai iestādei atbildes, no kurām varētu izrietēt tās atbildība par pārkāpumu, par kuru var piemērot administratīvus sodus ar krimināltiesisku raksturu, vai tās kriminālatbildība.
- 58 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, uz uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild, ka Direktīvas 2003/6 14. panta 3. punkts un Regulas Nr. 596/2014 30. panta 1. punkta b) apakšpunkts, lasot tos kopsakarā ar Hartas 47. un 48. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tie ļauj dalībvalstīm nesodīt fizisku personu, kura izmeklēšanā, ko attiecībā uz šo personu saskaņā ar šo direktīvu vai šo regulu veic kompetenta iestāde, atsakās šai iestādei sniegt atbildes, no kurām varētu izrietēt šīs personas atbildība par pārkāpumu, par kuru var piemērot administratīvus sodus ar krimināltiesisku raksturu, vai tās kriminālatbildība.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 59 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2003/6/EK (2003. gada 28. janvāris) par iekšējās informācijas ļaunprātīgu izmantošanu un tirgus manipulācijām (tirgus ļaunprātīgu izmantošanu) 14. panta 3. punkts un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 596/2014 (2014. gada 16. aprīlis) par tirgus ļaunprātīgu izmantošanu (tirgus ļaunprātīgas izmantošanas regula), ar ko atceļ Direktīvu 2003/6 un Komisijas Direktīvas 2003/124/EK, 2003/125/EK un 2004/72/EK, 30. panta 1. punkta b) apakšpunkts, lasot tos Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. un 48. panta gaismā, ir jāinterpretē tādējādi, ka tie ļauj dalībvalstīm nesodīt fizisku personu, kura izmeklēšanā, ko attiecībā uz šo personu saskaņā ar šo direktīvu vai šo regulu veic kompetenta iestāde, atsakās šai iestādei sniegt atbildes, no kurām varētu izrietēt šīs personas atbildība par pārkāpumu, par kuru var piemērot administratīvus sodus ar krimināltiesisku raksturu, vai tās kriminālatbildība.

[Paraksti]